

Sygn. akt IV K 1023/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie IV Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Ładny

Protokolant: Monika Zarzycka

Prokurator: ----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27.11.2019r.

sprawy **P. L.**, s. R. i B., ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 6 listopada 2017 roku w W. na ul. (...) prowadził pojazd mechaniczny marki (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości przy zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu: I badanie – 0,31 mg/l, II badanie – 0,29 mg/l, III badanie – 0,28 mg/l,

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

orzeka:

I. Ustalając, że oskarżony **P. L.** dopuścił się zarzucanego mu czynu, przy czym jego zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem była ograniczona w stopniu znacznym i kwalifikując czyn z art. 178a§1 kk w zw. z art. 31§2 kk - na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego **P. L.** warunkowo umarza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

II. Na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 3 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat,

III. Na mocy art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 533,66 (pięćset trzydzieści trzy i 66/100) złotych, w tym 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty,

IV. Zasądza ze Skarby Państwa na rzecz obrońcy – adw. P. C. – wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu w kwocie 516,60 (pięćset szesnaście i 60/100) złotych, w tym 23 % VAT.

Sygn. akt IV K 1023/19

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 listopada 2017 roku w W. na ul. (...) funkcjonariusze Policji dokonali kontroli drogowej P. L., który prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki (...)o nr rej. (...). Kierującego poddano badaniom przy użyciu alkoquantu, które wykazały, że jest on w stanie nietrzeźwości, gdyż zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu

wynosiła odpowiednio w kolejnych badaniach 0,31 mg/l, 0,29 mg/l i 0,28 mg/l. P. L. w chwili czynu miał zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem ograniczoną w stopniu znacznym z powodu choroby afektywnej dwubiegunowej.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego (k.93) zeznań świadka M. W. (k.8v.) oraz innych dowodów ujawnionych na rozprawie.

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w tamtym czasie jego matka chorowała na glejaka i przebywała w hospicjum, a on po wypiciu piwa zasnął, a gdy się obudził postanowił, obawiając się jej śmierci, od razu do niej pojechać nie myśląc o tym, że spożywał alkohol.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego zasługują na uwzględnienie. Wynika z nich jednoznacznie, że przed podjęciem decyzji o kierowaniu pojazdem spożywał alkohol. Oskarżony nie kwestionował swojego sprawstwa, a jego wyjaśnienia co do rodzaju spożywanego alkoholu odpowiadają jego deklaracji ujętej w protokole użycia urządzenia pomiarowego (k.4v.) oraz zeznaniom świadka M. W., który przeprowadził te badania.

Sąd dał wiarę zeznaniom M. W. (k.8), który opisał wykonywane przez siebie czynności i ich wyniki, wskazał czas, miejsce i okoliczności kontroli oskarżonego i czynności podjęte po jego zatrzymaniu. Brak jest podstaw do kwestionowania jego zeznań zwłaszcza, że znajdują odzwierciedlenie zarówno w relacji oskarżonego jak też dokumentach załączonych do akt sprawy.

Wyjaśnienia oskarżonego Sąd uznał za wiarygodne w całości, albowiem były one konsekwentne w toku całego postępowania, logiczne, a nadto spójne z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym. Oskarżony przyznał się do prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości, zrelacjonował okoliczności, w jakich doszło do spożycia przez niego alkoholu, odnosząc się do jego rodzaju oraz ilości. Wyniki badań stanu trzeźwości – analizowane przez przyzmat zasad wiedzy i doświadczenia życiowego – nakazują przyjąć, iż wyjaśnienia oskarżonego polegały w tym zakresie na prawdzie. Sąd uwzględnił również twierdzenia oskarżonego co do przyczyny, która legła u podstaw podjęcia decyzji o kierowaniu pojazdem. W toku postępowania nie ujawnił się nadto żaden dowód przeciwny. Jakkolwiek motywacja oskarżonego nie ekskulpuje go w zakresie zarzucanego czynu, to jednak wpływa na ocenę zachowania oskarżonego.

Podobnie za nie budzące wątpliwości Sąd uznał wyniki badań przy użyciu urządzeń kontrolno – pomiarowych, służących do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu w postaci (...), które potwierdziły, że oskarżony znajdował się w chwili zdarzenia w stanie nietrzeźwości, a później w stanie po jego użyciu (k.7). Odnosnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie, zaliczonych w poczet materiału dowodowego na podstawie art. 394 § 1 i 2 k.p.k., Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego, nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści.

Dodać należy, że Sąd uwzględnił w całości opinię biegłych psychiatrów wydaną już na etapie postępowania przygotowawczego, której wnioski nie znalazły odzwierciedlenia w kwalifikacji prawnej zawartej w akcie oskarżenia, a uwzględniono ją w wyroku przyjmując zgodnie z jej treścią, że oskarżony działał w stanie ograniczonej poczytalności, o jakiej mowa w art. 31§2 kk.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, że wina oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu, nie budzi żadnych wątpliwości. Oskarżony prowadził pojazd mechaniczny znajdując się w stanie nietrzeźwości, a tym samym swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona przestępstwa określonego w art. 178a § 1 kk. Zgodnie z art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub wówczas, gdy zawartość alkoholu w 1 l wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Badanie powietrza wydychanego na zawartość alkoholu, aby było wiarygodne, musi zostać przeprowadzone co najmniej dwukrotnie, w odstępie czasowym

nie mniejszym aniżeli 15 minut. Ustalony przebieg zdarzeń bezsprzecznie wskazuje na naruszenie przez P. L. normy art. 178a § 1 kk.

Sam fakt prowadzenia pojazdu w takim stanie pociąga za sobą odpowiedzialność karną, choćby jazda przebiegała prawidłowo i nie prowadziła do naruszenia zasad ruchu drogowego. Kryminalizacja prowadzenia pojazdu przez osobę będącą pod wpływem alkoholu lub podobnie działającego środka znajduje przy tym uzasadnienie w fakcie, iż tego rodzaju kierowcy stanowią ogromne zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu lądowym, powietrznym czy wodnym i winni być z niego wyeliminowani, gdyż ich właściwości psychosomatyczne i zdolność prawidłowej reakcji są zakłócone, co niewątpliwie ma miejsce na skutek spożycia alkoholu i powodować może nieobliczalne skutki dla życia, zdrowia i mienia innych użytkowników dróg publicznych. Oskarżony – jakkolwiek nie naraził nikogo na utratę życia lub zdrowia – to stanowił realne zagrożenie na drodze, czego dowodem jest fakt, iż poruszał się pojazdem pomimo bycia w stanie nietrzeźwości.

Zdaniem Sądu, oskarżony działał z winą umyślną. Wiedział bowiem, że spożył wcześniej alkohol, zaś pomiędzy jego wypiciem, a prowadzeniem pojazdu upłynął niewielki odstęp czasu. Oskarżony jest osobą dorosłą, zatem ma wystarczające rozeznanie i wiedzę życiową, by znać skutki spożycia alkoholu, czas jego spalania i konsekwencje prawne kierowania w stanie nietrzeźwości. Uwzględniając jednak ogół okoliczności niniejszej sprawy jak też mając na względzie fakt ograniczonej poczytalności oskarżonego w chwili czynu, co bez wątpienia ma wpływ na ocenę stopnia jego winy i uznając, że zostały spełnione przesłanki określone w art. 66 § 1 i 2 kk – w szczególności, zaś że wina i społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonego nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego jak dotąd za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa – Sąd zastosował wobec oskarżonego środek probacyjny w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego na okres 2 lat tytułem próby.

Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie spełnione zostały zarówno ogólne przesłanki warunkowego umorzenia postępowania opisane w art. 66 § 1 kk, jak i przesłanka z art. 66 § 2 kk. Czyn zarzucony oskarżonemu zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat 2. Przestępstwo przez niego popełnione, godzące w dobro jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji, jest co do zasady szkodliwe społecznie. Jednakże w okolicznościach niniejszej sprawy, gdy zważy się, że oskarżony działał pod wpływem impulsu i w stanie ograniczonej poczytalności, a zachowanie to nie niosło to za sobą żadnych poważnych następstw, nie można przyjąć, żeby zachowanie oskarżonego było czynem szczególnie wysoko zawinionym i szkodliwym społecznie. Wydając rozstrzygnięcie o warunkowym umorzeniu postępowania, Sąd uwzględnił również okoliczność, że oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia. Nie był przy tym karany (k.91), co uzasadnia przekonanie, iż czyn którego się dopuścił miał charakter incydentalny. Oskarżony nie utrudniał swoim zachowaniem postępowania karnego, stawiał się w Sądzie, pomimo iż uczestnictwo w rozprawie głównej było jego prawem, nie zaś obowiązkiem, na żadnym etapie postępowania nie negował swego sprawstwa, złożył również obszernie wyjaśnienia, które w przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego. W toku postępowania sądowego wyraził zaś skruchę z powodu zaistniałej sytuacji, a jego postawa wskazuje, iż od samego początku rozumiał on naganność swego czynu. W ocenie Sądu nie zachodzi też ryzyko, że oskarżony popełni podobny czyn w przyszłości zwłaszcza, że od jego popełnienia upłynęły już 2 lata.

Sąd, celem umocnienia oskarżonego w postawie zgodnej z przepisami prawa, jak również celem zwiększenia kontroli nad oskarżonym, z uwagi na możliwość podjęcia postępowania warunkowo umorzonego, ustalił w stosunku do niego dwuletni okres próby. Zdaniem Sądu wskazany okres pozwoli na zweryfikowanie tego, czy pozytywna prognoza kryminologiczna istniejąca wobec osoby oskarżonego i leżąca u podstaw orzeczenia środka probacyjnego, okaże się trafna.

Orzekając w przedmiocie środków karnych, Sąd zastosował przepis art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 3 k.k. i na tej podstawie orzekł w stosunku do oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Siadając za kierownicą dokonał samodzielnie oceny sytuacji i podjął ryzyko, którego w tej chwili musi ponieść konsekwencje. Sąd orzekł więc wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów na 2 lata uznając, że eliminacja

oskarżonego z ruchu drogowego będzie dla niego dodatkową mobilizacją do życia w zgodzie z obowiązującymi normami prawnymi oraz dobitniej uświadomi mu zagrożenie, jakie stwarzają w ruchu drogowym nietrzeźwi kierujący, będący niemal plagą na polskich drogach. Alkohol zmniejsza bowiem szybkość ich reakcji, powoduje błędną ocenę odległości i szybkości, ogranicza pole widzenia, a nadto pogarsza koordynację oraz koncentrację kierującego. Zdaniem Sądu, orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest w pełni zasadne, albowiem Sąd i tak zastosował wobec oskarżonego lżejszy środek reakcji karnej w postaci warunkowego umorzenia postępowania. Odstąpienie do orzeczenia omawianego środka karnego, którego wymierzenie jest obligatoryjne w przypadku skazania za czyn z art. 178a § 1 kk byłoby możliwe jedynie w przypadku wystąpienia szczególnych okoliczności. Za takie nie może zaś uchodzić motywacja oskarżonego. Okres orzeczonego zakazu będzie dla oskarżonego wystarczającą dolegliwością oraz spełni cele w zakresie prewencji generalnej, jak i szczególnej oraz dobitniej uświadomi mu naganność jego zachowania.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. oraz art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych i zasądził na rzecz obrońcy wynagrodzenie za pomoc udzieloną oskarżonemu z urzędu.